

A II. kórház dolgozói nehéz szívvel búcsúznak munkahelyüktől

Utolsó nap a szülészetén

Folytatás az 1. oldalról

– Nekünk az első, de a kórházban valószínűleg az utolsó szülés zajlott – mondta *Manqariousné Miskolczi Beatrix*, a fiatal anyuka elcsukló hangon. Sugárzott a boldogságtól. – Nehéz szülésen mentem keresztül. Csütörtökön fektettek be, már csak egyedül én voltam terhes kismama az osztályon. A hét végén azonban kaptam új szobatársakat – mondta a harminkét éves nő, aki azt is elárulta: egy kicsit izgult, hogy meglegyen a baba, mielőtt végleg kiürül az osztály.

Manqarious Sarah előtt született *Seller Sára Mária*, aki vasárnap reggel hét óra ötvenkét perckor, 3410 gramm súllyal látta meg a napvilágot. Édesanyja, a huszonhat éves *Sellerné Héja Piroska* már második kislányát szülte a kórházban. Eredetileg mára volt kiírva, így nagyon boldog volt, hogy egy nappal hamarabb, a megszokott helyen adhatott életet gyermekének.

A kórházi osztályon most három szobában tizenöt kismama lábadozik. Szombaton még két császármetszéses és két természetes szülést vezettek le a szakemberek. Az utolsó hétvégén – tegnapi lapzártánkig – összesen öt csecsemő látta meg a napvilágot. Az osztály sürgősségi esetben még ma reggel fél 8-ig fogadhatott szülő nőket. Az ügyeletes nővérek az újszülött osztályon tízenegy babát látnak el. Ezen a héten még ügyeletet tartanak a kórházban, a lábadozók hazabocsátása után végleg kiürül az osztály.

Nagy Aranka, az osztályos nővér és *Czank Zoltán*, az ügyeletes szakorvos nehéz szívvel hagyja el a kórházat. Elmondták, sok régi beteg látogatta meg, hívta fel őket az utolsó napokban: szerencsét kívántak.

– Harmincnégy éve vagyok szülésznő, és 1975 óta dolgozom a kórházban – közölte *Nagy Györgyné Évike*, akitől azt is megtudtuk, pályafutása alatt több ezer kisbabát segített már a világra. Az utolsó két szülést köve-

Muhel Magdolna nővér és a magzatmázás újszülött, Sarah

Fotó: Schmidt Andrea

tően *Iskander Atif*, egyiptomi származású szomorúan távozik. A munkatársak többsége valószínűleg a klinikán folytatja hivatását. KANCSÁR TÍMEA

TÖBB MINT HATVANEZER BABA

Több mint fél évszázada, 1953. február 10-én dr. Bódis Lajos szülész, nőgyógyász professzor természetes úton segítette világra az első kisbabát az általa alapított II. kórházi osztályon. Az emlékezetes pillanat óta a mostani bezárásig több mint hatvanezer újszülött látta meg a napvilágot a szülészetén. A hetvenes évek közepéig ezeröt-száz, majd a nyolcvanas évektől napjainkig évente átlagosan több mint nyolcszáz gyermek született a kórházi osztályon.

Alig emlékszünk a vértanúkra

Szinte csak az általános és középiskolások emlékeznek az aradi vértanúkra – derült ki október 6-a kapcsán nem reprezentatív tudakozásunkon. Akadt, aki ügyvédeknek gondolta a tizenhármakat, mások a szomszéd nevéből próbáltak tippelni.

– Miért vannak itt ezek a virágok? – esik ki szerepéből máris leendő interjúalanyunk a Kiss Ernő utcában. Eredetileg mi akartuk faggatni arról, kiknek a neveit olvashatja a vaskapun, amelyet gyönyörű csokrok díszítenek. Október 6-a évfordulóján az aradi vértanúkra emlékező szegedi helyszíneken vég-

zett közvélemény-kutatásunk tanulsága: szinte csak az iskolások emlékezetében élnek a szabadságharc vértanú tábornokai.

A vaskapu részibe dugdosott virágokat, a földre helyezett mécseseket általános iskolások

hagyták itt – tudjuk meg a lakóktól. – A kapu mívéssége fogott meg korábban, nem néztem, mi van ráírva. Most már értem a virágokat – olvassa áhítattal a cikünk elején megszólaltatott nő a vértanúk neveit, ám sajátját nem közli.

TIZENHÁROM PLUSZ EGY

Hat éve nemzeti gyásznap október 6. Az 1848–49-es szabadságharc végét jelentő világi fegyverletétel után ezen a napon végezték ki a császári haditörvényszék ítélete alapján Aradon, – Kossuth Lajos szavaival – a magyar Golgotán a magyar honvédsereg tizenkét tábornokát és egy ezredesét. Aulich Lajos, Damjanich János, Dessewffy Arisztid, Kiss Ernő, Knežich Károly, Lahner György, Lázár Vilmos, Leiningen-Westerburg Károly, Nagysándor József, Poeltenberg Ernő, Schweidel József, Török Ignác és Vécsey Károly mellett Pesten szintén ezen a napon végezték ki gróf Batthyány Lajost, hazánk első szabadon választott miniszterelnökét.

Tóth Melinda az aradiakéval tesz ugyanígy: az évforduló rögtön eszébe jut, a hősök nevével azonban bajban van. – Kevés emlékhelyük van Szegeden. Ott van az Aradi vértanúk tere, ez a kapu, továbbá egy-két utcánév, de semmi több – magyarázza.

– Szerintem ügyvédek nevei – morfondírozik a kapu előtt a 19 éves *Körmöczy Szabasián*. Az október 6-i dátumra sem ugrik be semmi, mondván, „nem vagyok valami jó történelemből”.

– Segítünk, ők az aradi tizenhármak.

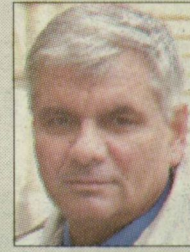
– Igen, így most már vágom.

Az Aradi vértanúk terén ücsörög *Medovarszki Mihály* mérnök-informatikus és *Galambos Viktória* szociológus hallgató.

– Éppen azon tanakodtunk, hány név ugrik be. Kettőig jutottunk: Batthyány és Dessewffy – mondja rontjuk statisztikáját: Batthyány nem Aradon halt meg. – Nem Bécsben? – kérdi Viktória. Miután kiderül, Pest a megoldás, folytatja: negyedikben felelt belőlük – akkor flottul ment a névsor. – Ma már senki sem foglalkozik velük – állapítja meg szomorúan. Közös munkával még felidézünk néhány nevet. – Ugy hívják a szomszédot is, az a keresztneve, na, Aurél, ugye? – próbálkozik Viktória, mi is beugrunk, aztán közösen fejtjük meg: Dessewffy Arisztidre gondol.

– Az osztályfőnökünk kihozott minket az emlékműhöz, együtt énekeltük el a Himnuszt, és elsoroltuk a 13 nevet is – meséli a középiskolás Ádám, majd cigarettára gyújt, és barátjaival távozik.

R. TÓTH GÁBOR

Babasereg

BÁTYI ZOLTÁN

Mégis mit kezdünk egy ilyen számmal: hatvanezer? Ám ha hozzáteszük, hogy ebből a hatvanezerből mind és külön-külön egy halkan (dühösen, morcosan, nyafogósan, és még sorolhatnám...) felsíró babahang, és hatvanezer anyuka megkönnyebült sóhaja, akár már a szemünkből is kibuggyanhat a könny a meghatódottságtól. Hiszen a most megszüntetett szegedi II-es kórházi szülészosztályon fennállása alatt megközelítőleg ennyien látták meg a napvilágot.

A II-es szülészete bizony egy darab Szeged, Csongrád megye, s az ország történelméből, olyan intézmény, ahol több kicsit pályáztak be, mint ahány polgár például most Vásárhelyen, megyénk második legnagyobb városában él. Nem csoda hát, hogy az előbb gyerekszülés ürügyén említett könnyek erre a szülészetre gondolva is maszatolódnak az arcon, amikor elköszönünk a II-estől mi, ott születettek.

Ugyanakkor elfogadjuk: fejlődő, hatékonyságban és felszereltségben gondolkodó világunk mind kevesebbet ad a nosztalgiára. A XXI. század anyukái már azt szeretnék: a lehető legjobb körülmények között, minden igényt kielégítő műszerezettség mellett készülődhesse nek életük nagy eseményére, a szülésre. Az ígéretek szerint Szeged női klinikája ilyen környezetet kínál majd. Az anyukák és kicsinyeik egészségére gondos orvosok és ápolók mellett olyan műszerek is ügyelnek, amilyeneket ötven évvel ezelőtt még tudományos fantasztikus regények írói sem mertek megálmodni.

Vagyis a személyi és tárgyi feltételek adottak ahhoz, hogy az újabb hatvanezer, immár „klinikás” babasereg megszülessen, már, ha ebből a korszerű és automatizált világból nem hal ki éppen a gyermekvállalás vágya. A helyzet ugyanis az: miközben jómagam azon lelkesedem, mennyi újszülött emlékezhet örömmel arra, hogy egyike a II-es kórház babáinak, napjainkban évente harminczerezel csöken országunk népessége. Ne csodálkozzunk hát, ha sok anya, apa, nagymama és nagypapa a nosztalgiázás helyett inkább elkomorul, ha a szülés, az anyaság, a család kerül szóba.

Nemzeti gyásznap szoboravatással

Szoboravatással, koszorúzással és gyászmisével emlékezett Szeged az aradi vértanúkra, valamint Batthyány Lajos miniszterelnök születésének kétszázadik évfordulójára.

Koszorúzás Szegeden

Fotó: Frank Yvette

A szombati gyásznapon a Dóm téri Nemzeti Emlécsarnokban kezdődtek a szegedi városi ünnepségek. A panteon Aradi vértanúk térre nyíló kapujánál *Szegfű László*, a történelemtudományok kandidátusa idézte fel Batthyány Lajos, az első felelős és független magyar kormány miniszterelnökének életútját, aki kétszáz évvel ezelőtt született. A gróf jogi végzettséget szerzett és 1831-től bekapcsolódott a politikába, és noha kiállt az alkotmányos monarchia mellett, Széchenyi István és Kossuth Lajos vitájában Kossuthot támogatta. Igyekezett kerülni a konfliktust, Deák Ferencsel az oldalán a bécsi udvarral tárgyalt a kiegyezésről, ám 1849 januárjában le tartóztatták. Először pénzbürságra és börtönre, később Haynau parancsára halálra ítélték. Azért nem akasztották fel, mint Aradon a tábornokokat, mert korábban egy törrel sebet ejtett a nyakán. Október 6-án agyonlőtték a pesti börtönudvaron.

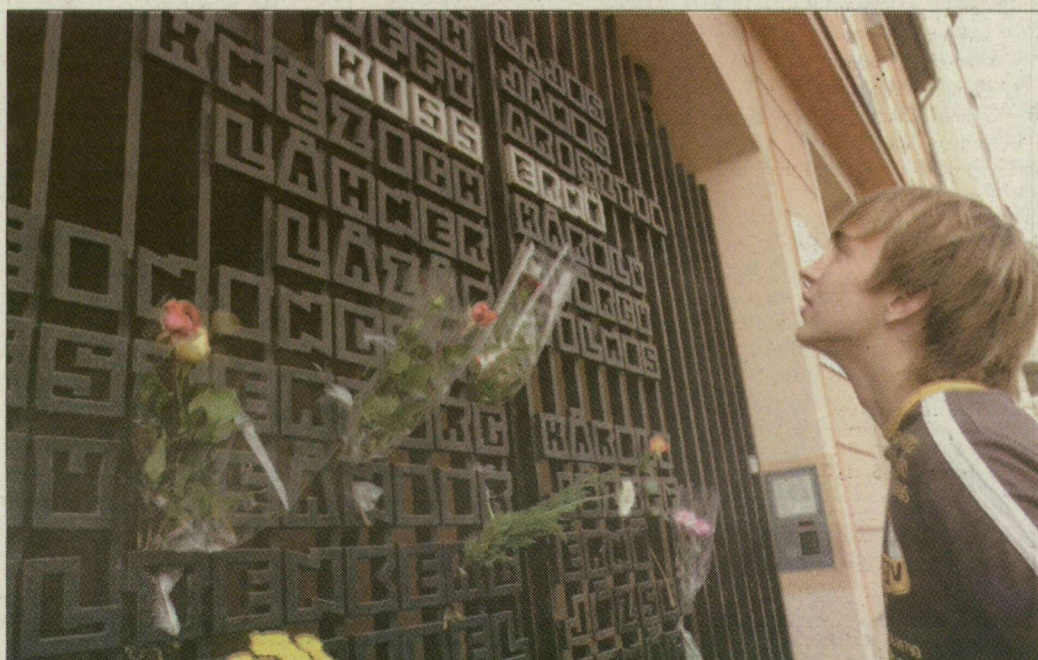
Batthyány mellszobrát *Kalmár Márton* szegedi szobrászművész készítette el a jubileumra, az emlécsarnokban *Szegfű László* és *Solymos László* alpolgármester leplezte le.

Az emlékezőket ezután az Aradi vértanúk terére vezette át a Szegedi III. Honvédszázaló Hajgományórzó Egyesülete és a hozzájuk csatlakozott székesfehérvári huszár egyesület. Az indulókat a Fricsay Ferenc Városi Koncert-Fúvószenekar játszotta. A Dugonics András Piarista Gimnázium és a Karolina gimnázium tanulói virágot és gyertyát helyeztek el az emlékműnél.

Ezután együtt koszorúztak a város és a pártok képviselői. A városvezetést *Mózes Ervin* jegyző és *Solymos László*, az MSZP-t *Kozma József* és *Tóth Károly*, az SZDSZ-t *Kormos Tibor* és *Virág András* képviselte. A Fidesz nevében *Hüvös László*, az MDF-től *Mécs László* koszorúzott.

A szegedi ünnepség emlékező gyászszertartással ért véget a dombon, a misét *Kondé Lajos* a belvárosi plébánia vezetője celebrálta.

D. T.

Körmöczy Szabasián az aradi vértanúk nevét tanulmányozza

Fotó: Miskolczi Róbert